

## Материнські рани...

Доля... Одним вона всміхається ясным сонцем і стелиться квітучим барвінком. Іншим приносить суворі випробування на життєвому шляху. В очах цих жінок безмежний біль, на обличчі – скорбота, але це не затьмарює їхньої душевної краси та високої материнської гідності.



## Врятований флот кордону

У ці дні ми згадуємо початок анексії українського півострова Крим. Тоді керівництво відомства на обстановку відреагувало оперативно, давши вказівку щодо передислокації кораблів і катерів Морської охорони, які базувалися у Криму до портів Одеса та Маріуполь.



# ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 9 (5455)

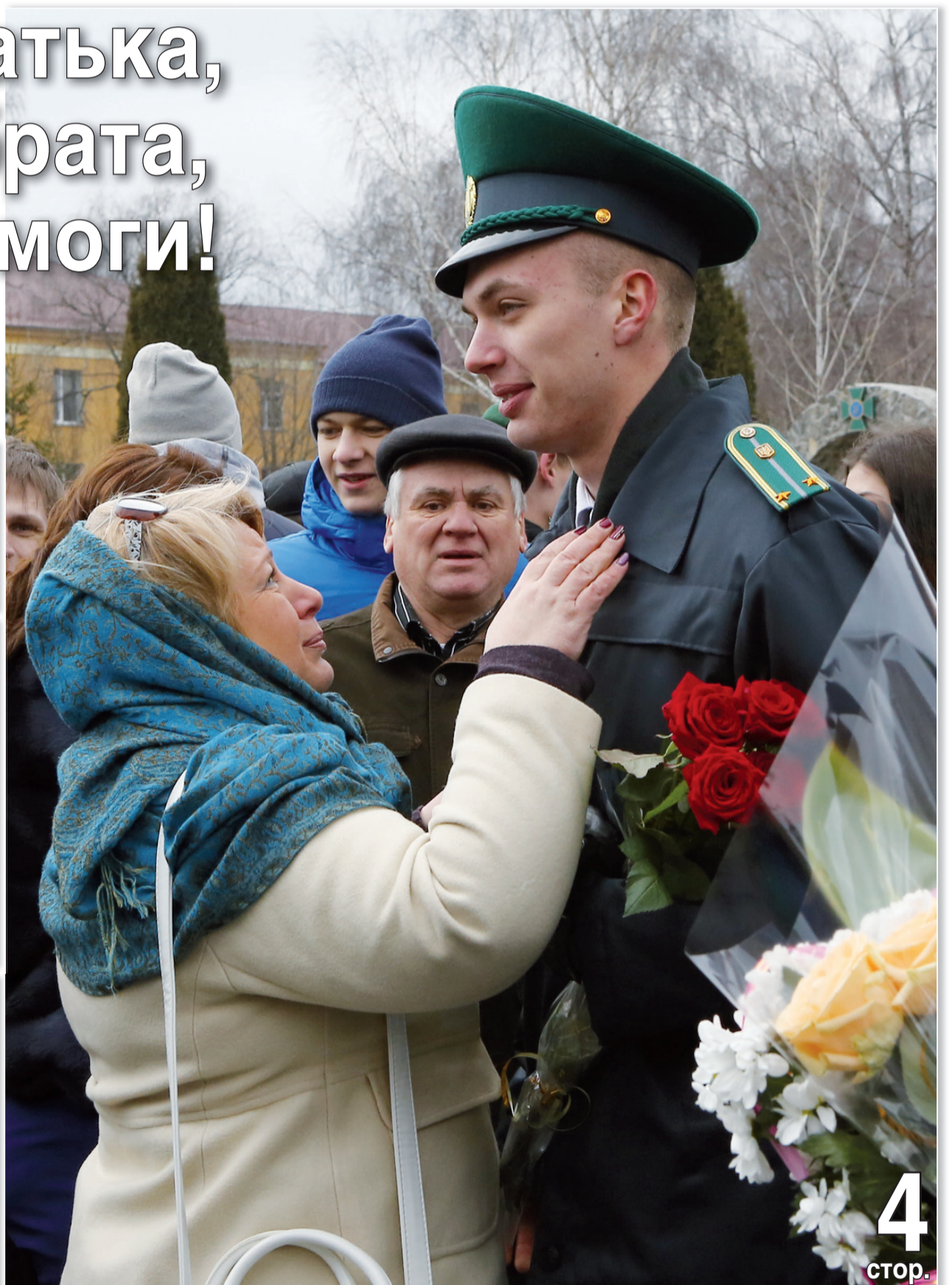
6 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

## Син – за батька, брат – за брата, і – до перемоги!

Днями до офіцерського прикордонного корпусу долучилося ще близько 300 молодих, сповнених ентузіазму патріотів, котрі обіцяють віддано захищати кожен сантиметр рідного рубежу.

4  
стор.

## ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло

**1,23** млн. осіб > **326** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону

**29** осіб > з них **15** незаконних мігрантів

Вилучено

**17** од. зброї > **143** од. боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на

**3,974** млн. грн.



## КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

## ■ Закордонний паспорт немовлятам

З 1 квітня нинішнього року Державна міграційна служба України припинить виготовлення проїзних документів для виїзду дітей за кордон. Буде відмінено внесення даних дитини до паспорта та проїзний документ для виїзду дитини за кордон. Їх можна буде використовувати ще протягом трьох років, але надалі ДМС виготовлятиме лише дитячі закордонні паспорти, котрі надалі стануть єдиним чинним документом, дійсним для перетину кордону дітьми. Даний документ діятиме протягом чотирьох років. З 16-ти років видаватиметься повноцінний закордонний паспорт, термін дії якого становитиме 10 років. Правий форзац паспорта міститиме безконтактний електронний носій. До 14 років до дитячого закордонного паспорта не вноситимуть відбитки пальців і електронний підпис. Із 14 років біометричні дані можна буде внести на електронний носій з дозволу батьків. Для виготовлення закордонного паспорта для дитини будуть потрібні: свідоцтво про народження, 2 фотографії 3,5 на 4,5 см, фото 10 на 15 см для сканування зображення, ідентифікаційний код, квитанції про сплату вартості послуг та вартості бланка паспорта. Вартість закордонного дитячого паспорта становитиме 348 грн. 15 коп. — у разі нетермінового виготовлення.

Олена ТАЩИЛІНА

## ■ До Росії — через міжнародні пункти пропуску

Україна в односторонньому порядку зупиняє дію Угоди про малий прикордонний рух між Україною і Російською Федерацією. З 16 березня можна буде перетинати кордон виключно через міжнародні пункти пропуску, які повністю контролюються українською владою. Угода про малий прикордонний рух між Україною та Росією припиняється українською стороною. Це питання національної безпеки і контроль за переміщенням громадян в першу чергу Російської Федерації, які, на жаль, не задля туризму сюди приїжджають, мають «туристичні автомобілі» у вигляді російських танків і «квитки» російських військовослужбовців. «Туристичне агентство» — міністерство оборони Російської Федерації», — підкреслив прем'єр-міністр Арсеній Яценюк під час чергового засідання Уряду. Прем'єр доручив МВС і прикордонній службі вжити заходів для забезпечення виконання цього рішення, а Міністерству закордонних справ України — інформувати Росію про розірвання угоди.

Василь ДРОЗДОВ

## НА КОНТРОЛІ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ

## У готовності протидіяти агресорові

Президент Петро Порошенко провів розширену міжвідомчу нараду в Головному ситуативному центрі при Раді національної безпеки і оборони. В нараді взяли участь Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, Секретар РНБО Олександр Турчинов, керівники силових відомств держави, відповідальні особи РНБО й Адміністрації Президента України.

Сергій ПОЛЩУК

Передусім Глава Держави прийняв доповідь щодо поточної ситуації за результатами поїздки Секретаря РНБО Олександра Турчинова в зону АТО, а також зазначив, що попри зменшення кількості обстрілів все ще продовжуються провокації з боку бойовиків із застосуванням зброї. Відтак Президент особливо наголосив на необхідності тісної взаємодії з моніторинговою місі-

єю ОБСЄ. «По кожному з десяти пунктів, де постійно порушується режим припинення вогню, скрізь мають бути розміщені мобільні постійно діючі пости ОБСЄ, чітка фіксація режиму припинення вогню, оприлюднення в шоденному режимі доповіді ОБСЄ, зокрема й українською мовою у засобах масової інформації», — поставив завдання Петро Порошенко.

Також Президент звернув окрему увагу на необхідності забезпечення ефективної роботи пунктів пропуску вздовж лінії розмежування. «Я поставив чіткі



завдання і хотів би, щоб вони вже сьогодні були оформлені в конкретні доручення, з конкретними термінами», — сказав Петро Олександрович. За його словами, необхідно забезпечити ефективні дії, щоб не допустити проникнення розвідувально-диверсійних груп, зброї, забезпечити захист території від контрафактної продукції. З іншого боку, необхідно уникнути корупції, мародерства з боку бойовиків. «Треба фіксувати усі ці випадки. Права і свободи наших громадян нам треба надійно захищати», — заявив Глава Держави.

Крім того, Верховний Головнокомандувач дав доручення Міністру оборони та Начальнику Генерального штабу надати якомога швидше аналіз ситуації щодо проведення операції в Дебальцевому. «Суспільство має право бути поінформованим», — наголосив Президент.

Учасники наради обговорили питання укріплення лінії оборони по всій лінії зіткнення та зосередили увагу на необхідності облаштування фортифікаційних споруд для захисту особового складу й техніки. ■

## БУКВА ЗАКОНУ

## В особливий період і відповідальність особлива



Президент України підписав низку законів, які суттєво посилюють відповідальність військовослужбовців і мобілізованих.

Андрій ГЕРАСИМКІВ

Так, Закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності військовослужбовців, надання командирам додаткових прав та покладан-

ня обов'язків в особливий період», прийнятий Верховною Радою 5 лютого 2015 року, уточнює рамки відповідальності, які стосуються військових адміністративних порушень і не тягнуть за собою кримінальної відповідальності. Зокрема, законодавчим актом на командирів покладено обов'язок вживати рішучих заходів щодо припинення вчинення кримінального правопорушення підлеглими та відновлення правопорядку. Введено поняття «арешт з утриманням на гауптвахті» та визначено межі його застосування, а також вирішено питання відбування покарання у дисциплінарному батальйоні військовослужбовцями військової служби за контрактом і призованими під час мобілізації.

Крім того, документом уточнено адміністративну відповідальність військовослужбовців за правопорушення, які стосуються правил і статутів несення служби, матеріальної відповідальності тощо. Зокрема, запроваджено відповідальність за відмову від виконання законних вимог командира (начальника), недбале ставлення до військової служби, порушення правил несення бойового чергування, порушення правил несення прикордонної служби, розпивання алкогольних, слабоалкогольних напоїв військовослужбовцями. Командирам надано право складати адміністративні протоколи.

Водночас Закон «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо посилення відповідальності за окремі військові злочини», прийнятий Верховною Радою 12 лютого 2015 року, встановлює більш сувору кримінальну відповідальність за вчинення окремих військових злочинів не лише в умовах воєнного стану, а й в умовах особливого періоду, під яким розуміється період, що охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

Посилено кримінальну відповідальність за військові правопорушення, в першу чергу за ті, які стосуються непокорі (умисного невиконання наказу), опору начальникові, погрози або насильства щодо начальника, самовільного залишення військової частини або місця служби, дезертирства, ухилення від військової служби, майнових стосунків, порушення правил несення служби (зокрема й прикордонної), злочинної бездіяльності військової влади та незаконного використання символіки Червоного Хреста, Червоного Півмісяця, Червоного Кристала та зловживання нею.

Іншим Законом внесено зміни і доповнення до низки законодавчих актів з метою їх узгодження із Законом України «Про правові засади цивільного захисту». Зокрема, Кримінальний кодекс доповнено статтею 336, яка встановлює кримінальну відповідальність за «ухилення від проходження цивільного захисту в особливий період чи у разі проведення цільової мобілізації». ■

## ТРЕНІНГ

## Безпекова реформа. Словацький досвід

Досвідом у реформуванні війська ділилися наші сусіди словаки, які свого часу змогли реорганізувати власний сектор безпеки та стати членом НАТО.

Валентина ЛАЗАРЧУК

Актуальний тренінг з теми «Реформування сектору безпеки. Словацький досвід» організували Центр Європейських та Північноатлантичних справ



(CENAA) і благодійний фонд Open Ukraine за підтримки SlovakAid Agency.

Словацькі експерти наголосили, що на втілення реформ потрібні роки. Пригадуючи з чого починався їхній шлях, директор

CENAA та колишній державний секретар міністерства оборони Словаччини Роберт Ондрейчак зазначив, що свого часу їм довелося змінити рівень державної таємниці для військових документів. Тож тепер дуже багато

документів щодо устрою армії та її розвитку знаходяться у вільному доступі. Головний принцип — не приховувати того, що можна не приховувати. Далі наші сусіди оприлюднили нові стратегії безпеки, оборони та загальну військову стратегію, після чого кілька разів оновлювали їх.

На думку заступника секретаря РНБО Олександра Литвиненка, останні події в нашій країні змусили НАТО змінитися, але тепер змінитися має сама Україна, якщо вона ще хоче увійти до Альянсу, то повинна додати безпеки його членам, а не вимагати захисту від них. ■



ДІАЛОГ ІЗ ГРОМАДСЬКІСТЮ

## Повернути повагу до зеленого кашкета

**В Адміністрації Державної прикордонної служби України відбулися звітно-виборні збори Громадської ради при АДПСУ.**

Ольга МІРОШНИЧЕНКО



Представники 36 громадських організацій України (а це на 13 більше, ніж у попередньому складі) виявили свою готовність підставити

плече прикордонному відомству. Всі учасники зборів мали можливість висловити свою думку стосовно організації подальшої роботи дорадчо-консультативного органу, тож в актовій залі на

Володимирській, 26 вивчали дискусії.

На початку звітної доповіді про роботу Ради її попередній голова — генерал-лейтенант у відставці Анатолій Макаров — повідомив про те,

що Громадська рада та ветеранські організації ДПСУ ініціюють створення у столичному парку «Перемога» меморіалу пам'яті загиблих воїнів.

Доповідач зазначив, що Громадська рада протягом минулого року усяляко підтримувала відомство, зокрема і в питанні вдосконалення соціального захисту бійців, які несуть службу в районі бойових дій.

Секретар ради — голова Об'єднаної профспілкової організації ДПСУ Антоніна Птиця наголосила, що саме завдяки активності членів Громадської ради відтепер послугами у відомчих медичних закладах можуть скористатися вдови

прикордонників, члени сімей військовослужбовців і службовці відомства.

Представник волонтерської організації «Миротворці України» Ігор Булгаков акцентував увагу на необхідності контролю з боку ГР за використанням гуманітарної допомоги, що направляється у підрозділи в зоні АТО.

Завершилися збори Громадської ради обранням керівництва. За результатами голосування її головою став представник ВГО «Український транспортний союз» генерал-майор у відставці Володимир Бідах. Посаду секретаря Ради громадської знову у службу довірила Антоніні Птиці. ■

ВСЕНАРОДНА ПІДТРИМКА

## Від щирого серця



**Їхні імена глибоко шановані персоналом Могилів-Подільського прикордонного загону. Такої невідомої уваги добровільні помічники «зелених кашкетів» — місцеві волонтери — заслуговують своєю активною, по-справжньому дієвою підтримкою захисників Східних кордонів України.**

Людмила КАТЕРИНИЧ

Так, волонтер з Могилів-Подільського Василь Колесник стверджує: «Усвідомлення того, що від тебе особисто залежить чийсь життя, додає сил та наснаги». Він постійно на-

дає прикордонникам транспортні послуги, забезпечує будівельними матеріалами для зведення фортифікаційних споруд у зоні АТО.

Комфортабельний транспорт для доставки воїнів-прикордонників із зони проведення бойових дій постійно надає директор міського автотранспортно-

го підприємства Володимир Ковальов.

А ось колектив ПАТ «Могилів-Подільський консервний завод», де керівником Сергій Зайчук, допоміг «зеленим кашкетам» у переробці овочевої сировини, з якої було виготовлено чотири тонни консервованої продукції. Це сприяло покращенню раціону воїнів, які несуть бойову варту на блокпостах у зоні АТО та пильнують українськомолдовський рубіж.

Волонтерством на користь українських збройних формувань, у тому числі й прикордонників, займаються і представники Громадського об'єднання «Самопоміч» — вінничани Олександр Крикливий, Павло Коннар і Павло Без'язичний. Днями вони завітали до Могилів-Подільського загону та привезли допомогу, придбану на добровільні пожертвування мешканців міст Вінниця та Бар: балони з розрідженим газом, газові плити, аптечки, медикаменти, берці й тактичні ліхтари. ■

РОТАЦІЯ

## Луцька ОБПК змінить побратимів

**Бійці оперативно-бойової прикордонної комендатури Луцького загону в черговий раз відправилися на посилення охорони та оборони східних рубежів нашої Батьківщини.**

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

Слід зазначити, що «зелені кашкети» вирушили в дорогу, зокрема й на нових броньованих авто Volkswagen Amarok та KRAZ Cougar, які загін централізовано отримав з Адміністрації Держприкордонслужби. Броня цих автомобілів здатна захистити екіпаж не лише від стрілецької зброї, а й, що дуже важливо сьо-



годні у зоні АТО, від осколкових поранень. До того ж шеститонні KRAZ Cougar українського виробництва посилені крупнокаліберними кулеметами ДШК, а конструкція броньовиків дозволяє вести по ворогові вогонь на ходу.

Під час урочистих проводів бійцям ОБПК «Луцьк» вручили бойове знамено підрозділу, яке відправиться з ними в зону АТО. Вручали стяг представники кількох поколінь: ветеранів при-

кордонної служби, ліцеїстів, як майбутньої заміни, та нинішніх прикордонників.

Начальник загону підполковник Олександр Мейко у напутньому слові своїм підлеглим побажав з честю виконати свій обов'язок і повернутися додому цілими й неушкодженими.

— Сьогодні для нас усіх дуже хвилюючий день, адже луцьким прикордонникам вкотре випала честь посилити східні рубежі нашої держави. Там зі зброєю

в руках проти нас діють добре підготовлені терористи та найманці. Але я переконаний, що особовий склад оперативно-бойової комендатури, який сьогодні стоїть у строю, гідно дасть відсіч агресорові. Зараз не час для сумнівів, зараз час захищати Батьківщину! — наголосив Олександр Васильович.

Голова волинської ветеранської організації прикордонників генерал-лейтенант у відставці Аркадій Яворський звернувся до військовослужбовців від імені старшого покоління.

— Ми всі бажаємо, щоб ви з честю виконали свій професійний обов'язок. Від цього залежатиме, чи буде таким безхмарним і мирним небо над Україною завжди, — підкреслив ветеран.

А ліцеїст Волинського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою Дем'ян Гринюк додав: — Ми станемо вам надійною заміною в майбутньому! ■

ГАРЯЧІ БУДНІ

## Сосна фарширована

У вагоні вантажного потяга «Ягодин — Дорогуськ» прикордонники Луцького загону виявили аж понад 21 тисячу пачок контрабандних сигарет. Канал переміщення через кордон тютюнових виробів викрито спільно зі співробітниками СБУ. Під підозру правоохоронців потрапили шість вагонів потяга, в кожному з яких перевозили по 27 тонн лісоматеріалів. Огляд першого з них виявився результативним: 55 колод були з «начинкою». Всередині деревини зловмисники облаштували тайники, куди й напхали тютюнові вироби. Варто зазначити, що контрабанда переважно білоруського виробництва, причому без акцизних марок. На момент підготовки номера продовжувався огляд решти вагонів, які відчепили від потяга для поглибленого обстеження. Цей процес обіцяє бути тривалим, адже для того, щоб знайти тайники, колоди потрібно розпилити.

Олег ЛИЧКОВСЬКИЙ

## На Донеччині у попиті соняшник і ковбаса

Прикордонний наряд Донецького загону зупинив неподалік села Мар'їнка 22 вантажних автомобілі з причепами. Водії автокаравану намагалися потайки об'їхати контрольний пункт. Причину з'ясували швидко: в авто перевозили 717 тонн насіння соняшника без товаросупровідних документів. Вантажівки затримано, про виявлення ознак правопорушення повідомлено представників Державної фіскальної служби. Крім цього, неподалік села Велика Новосілка прикордонники зупинили для перевірки два автомобілі «Газель», якими керували двоє громадян України. Чоловіки перевозили м'ясну продукцію загальною вагою близько чотирьох тонн за підробленими документами товаровиробника. Про дане правопорушення поінформовано співробітників МВС.

Людмила ТКАЧЕНКО

## Соковитий бурштин

Вже вдруге за тиждень прикордонники Львівського загону разом із працівниками митниці знаходять у багажі туристів ретельно приховане «сонячне каміння». Цього разу кошову контрабанду виявили у міжнародному автомобільному пункті пропуску «Рава-Руська» під час перевірки автомобіля «Мерседес». 31-річний мешканець Рівненщини намагався приховати у пачці з-під соку, а також у сумці майже шість кілограмів необробленого бурштину. Каміння вилучили і передали на експертизу.

Ярослава МЕЛЬНИК



## МОЛОДЕ ПОПОВНЕННЯ

Син – за батька,  
брат – за брата,  
і – до перемоги!

Днями до офіцерського прикордонного корпусу долучилося ще близько 300 молодих, сповнених ентузіазму патріотів, котрі обіцяють віддано захищати кожен сантиметр рідного рубежу.



Валентина ЛАЗАРЧУК,  
фото Валерія ОЛІЙНИКА

Трагічні події, через які ось уже другий рік здригаються громадяни мирної країни, змушують придивитися до поповнення рядів тих, хто сьогодні боронить Батьківщину від окупанта. Гостра потреба у професійних кадрах на Сході України змушує випускників військових навчальних закладів свій основний іспит у житті складати там, де зараз без них не обійтися. Отож і захисників кордону достроково відправили до місць несення подальшої служби.

Дійсно, цьогорічний випуск лейтенантів був зовсім не схожим на двадцять два попередніх. Хоча, на перший погляд, усе йшло за звичайним сценарієм – урочисте шиккування, вручення довгоочікуваних дипломів, прощання з Бойовим прапором, останнє проходження урочистим маршем у складі навчальних груп, підкидання у повітря 23 монет, що символізують 23-й за ліком випуск... Із дотриманням традицій попередників усе було як годиться. Та цього разу змінилися самі випускники. Основна частина з них уже добре знає, як воно – обляштовувати бліндаж, місяцями жити у палатках, як правильно споруджувати бруствер, аби, якщо знадобиться, він захистив життя – твоє і товаришів.

У складі мотоманеврених груп курсанти випускного курсу протягом минулого року виконували завдання на адмінмежі з Кримом. Саме там, на лінії, що зараз відділяє півострів від материкової частини України зародилася нова генерація «зелених кашкетів». Тож під час виконання Державного гімну на плацу академії в шерегах випускників стояли вже не юнаки, а дорослі, змужнілі, а головне – єдині у своєму прагненні відвоювати недоторканність рідних рубежів прикордонники.

Як і минулого року, цьогорічні урочистості перенесли із хмельницького Майдану незалежності на територію альма-матер. Тут, у колі рідних, близьких і друзів у перший день весни прикордонникам вручили 64 дипломи магістра, 25 – спеціаліста, 194 лейтенанти отримали дипломи бакалавра. Восьмеро випускників за свої старання удостоєні честі бути занесеними на Дошку пошани.

На свято, окрім найближчого оточення, молодих офіцерів-прикордонників прийшли привітати ветерани, керівництво Служби та представники органів місцевого самоврядування.

Зокрема, перший заступник Голови Держприкордонслужби України генерал-майор Василь Серватюк звернувся до лейтенантів:

– Тільки люди високої честі та гідності можуть

сьогодні боронити наш кордон. Нам необхідні патріоти, які доброзичливо зустрічатимуть наших друзів, а от ворогу даватимуть гідну відсіч. Саме таких офіцерів я зараз бачу в цьому строю. Впевнений, ви впораєтеся з усіма завданнями й у війні за свободу, незалежність і територіальну цілісність ми переможемо. Кордони країни будуть надійно захищені.

Представники органів місцевої влади говорили юним лейтенантам напутні слова, від імені українського народу дякували молодим прикордонникам за те, що в такий нелегкий час вони готові прийняти бій та відстоювати Україну. Та основні слова подяки гості свята адресували батькам молодих офіцерів за те, що вони виховали гідних синів і доньок.

Особливо важливо для випускників було почути слова своїх найрідніших у світі. Від імені матерів до молодих офіцерів звернулася Неоніла Полончак:

– Як і всі батьки я розумію, що наші діти – вже не діти. По-заду роки серйозних тренувань, фізичний і моральний вишкіл. Великий уклін тим, хто перетворив вас на справжніх офіцерів-прикордонників. Тож із гідністю несіть це почесне звання. Будьте гідними слави та звитяги воїнів попередніх поколінь. Аби колись у майбутньому ви завжди змогли промовити святі для офіцера слова: «Маю честь!».

У свою чергу виконуючий обов'язки ректора Національної академії полковник Олег Шинкарук із гордістю доповів:

– Ми виконали свій обов'язок перед державою – підготували надійне поповнення органів охорони державного кордону. Водночас дотримали слово, дане батькам наших тоді ще курсантів, а саме: виховали патріотів і підготували їх до самостійної діяльності на рубежах держави. А випускникам побажаю наснаги для написан-



ня нових сторінок історії вашого життя, історії прикордонного відомства та історії нової України.

Від імені випускників 2015 року до присутніх звернувся лейтенант Тарас Лука:

– Ми свідомо обрали професію прикордонника. Незабаром поруч зі своїми старшими товаришами станемо на захист кордонів Батьківщини. Шановні батьки, ми обіцяємо ніколи не зрадити свій народ. Від імені моїх товаришів маю честь доповісти: офіцери, випускники 2015 року готові стати на захист кордонів України!

На завершення всіх урочистостей Академічний ансамбль пісні і танцю ДПСУ подарував випускникам і гостям свята приємні емоції, виконуючи композиції, що вже встигли полюбити прикордонники.

І ось уже за мить повз трибуну крокують ще вчорашні курсанти, сьогодні – випускники, а завтра – захисники Вітчизни. Заблестіли у повітрі золотаві монети. І нарешті привітати своїх найрідніших прикордонників поспішають родичі, кохані та друзі. Найсприятніші ж за своє перше привітання встигають витягти з-під зеленого лейтенантського погона купюру, як правило не дрібну. Ще за мить випускники у складі груп збираються, аби передати своїм на-

ступникам (3-му курсу) металеву каску, де викарбувані всі прізвища курсантів групи, що правда перед кожним видніється таке бажане «лейтенант». Зрозуміло, цей сувенір не використовуватимуть за призначенням. Каску наповнюють ігристим шампанським, яке кожен скуштує після того, як скаже товаришам слова привітання. Хтось дякує за незабутні роки навчання, хтось бажає доброї служби та великих зірок на погонах, але більшість лейтенантів завершували свої вітання словами «...і мирного нам неба над головою».

Хлопці кажуть: стати на захист кордону не бояться, навчалися не для того, щоб ховатися від ворога. Присягу, яку давали на вірність Україні та українському народові, зраджувати не будуть.

За чотири роки навчання траплялося всяке, пригадують випускники. Найважчим був перший курс – новий колектив, військові умови навчання. Але кожен із курсантів отримав тут ще одну велику й дружню сім'ю. А дехто створив і справжню.

У натовпі погляд приковує сімейна пара. Вона – красивий молодий офіцер, він – статний хлопець, одягнений у цивільне. Познайомившись, дізнаємося, що сім'я ця не така вже й звичайна. Виявляється, вродлива волинянка – лейтенант Людмила Литвин пов'язала своє життя із нацгвардійцем. Із милозвучним акцентом, притаманним жителям Західної України, Людмила запевняє, що разом із чоловіком вони робитимуть усе для того, аби в країні, врешті, було спокійно.

Уже за два дні молоді лейтенанти вирушать до своїх місць служби. Потім – перша офіцерська відпустка. А далі – повноцінне офіцерське життя. Дивлячись на цьогорічних випускників, мимоволі заспокоюєшся, одразу помітно, що вони до останнього відстоюватимуть нашу з вами незалежність. ■



Лейтенант  
Сергій Сапчук:

– Сьогодні мене переповнюють почуття радості, хвилювання й гордості. Особливо гордості. Я з упевненістю можу сказати, що кордон зустріне гідне поповнення. Розподілили мене до Білгород-Дністровського загону. Коли доведеться поїхати на Схід – без вагань туди відправлюся. А як інакше?!

Ось мій троюрідний брат Ігор нещодавно повернувся після тримісячного перебування у зоні АТО. Звичайно, розповідав страшні речі, мовляв, обстановку напружена. На щастя, повернувся додому живим і неушкодженим. Мене приклад брата надихає теж гідно стояти на захисті країни.

Можу сказати, що академія підготувала нас до всіх можливих ситуацій як морально, так і фізично. Тому я готовий!

Лейтенант  
Максим Степанюк:

– Після закінчення Волинського ліцею з посиленою військовою підготовкою, що базувався поблизу Луцького прикордонного загону, я довго не роздумував, обираючи майбутню професію. Вже тоді зрозумів, що прикордонник – це завжди гордість, це завжди почесно. Звичайно, за час навчання в академії я в цьому тільки переконався.



Минулого року, коли ми в складі мотоманеврених виконували завдання на адмінмежі з Кримським півостровом, було нелегко, але це для всіх нас корисний досвід. Дуже яскраво тоді проявився патріотизм курсантів і готовність захищати українську ідею. Можу вас запевнити: на кордон прибуде достойна підтримка. Ми в будь-який момент готові виконувати ті завдання, яких вимагатиме обстановка.

Маю для себе особистий приклад для наслідування. Це мій батько. Він зараз перебуває в зоні АТО, через що не зміг потрапити на мій випуск. Відправився туди добровільно. Зараз керує бойовою машиною піхоти на Сході України.

Я пишаюся своїм батьком і знаю, що він теж радіє за мене. Як-то кажуть, батько – за сина, син – за батька, брат – за брата, а товариш – за товариша. І тільки так, спільними зусиллями ми виженемо ту нечисть, через яку пролилася кров наших громадян.



## Материнські рани...

**Доля... Одним вона всміхається ясним сонцем і стелиться квітучим барвінком. Іншим приносить суворі випробування на життєвому шляху. У очах цих жінок безмежний біль, на обличчі – скорбота, але це не затьмарює їхньої душевної краси та високої материнської гідності.**

Людмила КАТЕРИНИЧ

З ними я поріднилася серцем і душею. Обидві жінки, матері загиблих у зоні АТО прикордонників, багато сподівань поклали на своїх синів – турботливих, чемних, працьовитих і людяних. Антоніна Володимирівна Дзюбелюк мріяла у недалекому майбутньому побачити сина Олександра, принаймні, полковником, а поруч із ним – вірну люблячу дружину й діток. Адже син обіцяв після повернення зі Сходу України одружитися...

Галина Василівна Глушак уявляла свого Олега батьком великої, дружньої родини та успішним військовослужбовцем. Першою трагічною звісткою прийшла саме у її домівку. Як же важко було усвідомити матері, що її надії – сина – вже немає, адже всього за тиждень до загибелі, 3 липня, він відбув на Схід України боронити державний кордон! Утираючи сльози, жінка пригадує: «Син відчував щось лихе. Попри те, що був веселою, життєрадісною людиною, очі його випромінювали сум. Я відганяла геть тривожні думки й заспокоювала себе: «Усе буде добре...».

Олег Глушак загинув на світанку 11 липня 2014 року під Зеленопільям унаслідок масованого обстрілу позицій прикордонників. Того дня яскраво світило сонце, буяла своєю красою природа, а



Галина Глушак на вечорі пам'яті її сина Олега

мати з нетерпінням чекала дзвіночка від сина. Проте замість довгоочікуваних слів: «Мамо, не турбуйся, я живий!» отримала страшну звістку і невимовний біль втрати. Не покидає її той біль і донині. При спілкуванні з Галиною Василівною намагаюся не торкатися болючої теми, аби не ярити материнські рани. Запитую про чотирирічну онучку Дашу, яка й досі не відає, що її татко загинув. Обличчя матері загиблого бійця на мить світлішає: «Учора була за няньку! Така ж вона у мене щебетушка! Любить, щоб я розповідала їй казочки, пісеньки співала. Дивлюся на неї і бачу маленького Олежку – так вона на нього схожа!».

Отже, є сенс життя у Галини Василівни, яка усю себе вкладає тепер в улюблену онучку. «Життя продовжується», – підкреслює мужня жінка, стійко долаючи



Згорьовані мама та бабуся загиблого Саші Дзюбелюка

біль втрати, – «Я ж не одна – у такому становищі тисячі українських матерів, сини яких загинули на війні...».

При зустрічі з Антоніною Володимирівною Дзюбелюк ми одразу ж поринаємо у спогади і читаємо Олександрові вірші. Довгий час він приховував своє захоплення поезією і лише згодом розповів про таємницю мамі, подарувавши їй вірш-посвяту:

*Спасибі, матусю, за ночі безсонні,  
За лагідність серця, за мудрість буття.  
Без тебе, рідненька, не було би сонця,  
Ні радості щастя, не було б життя...*

Болить душа матері від таких проникливих слів! Скільки в них сподівань і надій, яка ж у них щира синівська любов. Непрохані сльози накочуються на очі – я ж сама мати двох синів...

Пригортаю Антоніну, намагаюся втішити її, заспокоїти: «Ви ще потрібні молодшій доньці, її треба вивчити, видати заміж, дочекатися онуків». Але жінка у душевному відчаї та скорботі за сином з'являється: «Мені здається, я вже там – на

небесах, поруч із Сашою, а тут залилася лише моя тінь...».

Я заглиблююся у віршовані рядки і всім єством переймаюся материнським болем і усвідомленням, що він не загойться ніколи. НІКОЛИ!

*...Я завжди пишаюся, рідненька, тобою,  
Спасибі за руки твої золоті,  
За серце, що завжди не знає покою,  
Хай хороше буде тобі у житті...*

«Було б добре, якби Саша не загинув, – стиха промовляє мати воїна і веде мене далі шляхами гірких спогадів. – Недобрі передчуття полонили мене за кілька днів до загибелі сина. Я місця собі не знаходила, раз по раз подумки звертаючись до Янгола-охоронця: «Якщо з ним щось має статися, то ти залиш мене і йди до нього!». Але смерть вже чатувала на її сина на «Довжанському».

Старший лейтенант Олександр Дзюбелюк загинув під час масованого обстрілу позицій прикордонників з «Градів» 27 липня 2014-го, а з ним – ще троє бойових побратимів – Володимир Блажко, Віктор Соколовський та Павло Дмитренко.

Водночас неочікуване горе прийшло в домівку рідних їм людей. І ніщо уже не поверне загиблих синів, чоловіків, батьків, братів і коханих. Серця матерів не знають спокою до останньої хвилини свого життя. Вони широко молитимуться, щоб ті, від кого залежить мир, доклали усіх зусиль, аби припинити безжалюбну війну, яка забирає в українських жінок найдорожчих людей. Низький уклін усім матерям України, котрі подарували світу гідних синів!

*...У тузі одвічної згорьована мати,  
До віку ходитиме в храми святі,  
І прощення в Господа буде благати  
За те, що єдиного сина віддала війні...*

## НАШІ БЕРЕГІНИ

## Чарівність черкаських господинь



**Свято 8 березня у Навчальному центрі ДПСУ імені генерал-майора Ігоря Момота не менш особливе, ніж День прикордонника. Адже в нашому колективі чимало військовослужбовців, чия ніжність і природня жіноча краса у погонах органічно поєднуються з відвагою та мужністю. Кожна з них нарівні з чоловіками є справжньою захисницею рідної Вітчизни – моїм співрозмовницям однаково до снаги і смачний борщ зварити, і вправно тримати в руках автомат.**

Катерина СОРОКОПУД

Розповідь про них почну із сержанта Валентини Сиротенко, яка після закінчення Черкаського кооперативного технікуму за покликом серця вирішила стати кухарем. За майже 20 років служби у строю «зелених кашкетів» вона жодного разу не пошкодувала про свій вибір. Навіть і тоді, коли минулої весни у складі мотоманеврної групи від Навчального центру ДПСУ вирушила на східні рубежі країни. За її словами вояки-чоловіки в зоні АТО

намагалися тримати своїх помічників на відстані від місць постійного обстрілу бійників.

– Тоді менш за все думалося про власну безпеку, а більше про виконання службових обов'язків, – згадує вона. – Далеко від рідних домівок наших хлопців потрібно було забезпечити повноцінним харчуванням. Робочий день починався о 4-ій годині ранку, а закінчувався о 8-ій вечора. Спочатку було важко й холодно. Доводилося готувати в дещо незвичних для нас умовах, на польових кухнях. Проте жаліти себе не було часу, адже знали для чого ми тут. Кожну страву готували з любов'ю.

Найкращий настрій у прикордонників піднімав наш український борщ, – усміхається жінка-сержант.

Разом із Валентиною на палаючий війною Схід країни відбула й сержант Світлана Рудь. Маючи диплом економіко-правового технікуму, вона тринадцять років тому стала служити у військовій частині, що в Оршанці, кухарем. І без перебільшення було її рішення, але це був покликом жіночої душі та серця. 9 березня минулого року, отримавши вихідний день, вона поїхала відвідати батьків. Тут і застав її телефонний дзвінок.

– Мені повідомили, що потрібно їхати у відрядження на Схід, – згадує Світлана. – Звичайно, почуття страху було присутнє. Але ні на хвилину не закралася думка про те, щоб відмовитись і не поїхати. Уже в зоні АТО, спостерігаючи за добрими усмішками на обличчях прикордонників та чуючи постійно їхні слова вдячності, як рукою знімало і стомленість, і страх, – розповідає Світлана.

До речі, продовжувачів військових династій серед військовослужбовців прекрасної статі у нашому колективі чимало. Яскравим прикладом цього є старший солдат Оксана Мельниченко. Народившись у сім'ї військових, вона після закінчення Черкаського ПТУ №6 свою трудову діяльність розпочала у нашій військовій частині на цивільній посаді. Проте згодом дівчина зрозуміла, що її життєве покликання – військова служба. 2005 року вона прийняла Військову присягу. Оксана Олександрівна нині мама двох діточок – шестирічного сина Микити та дванадцятирічної доньки Лери, на собі відчула, як непросто поєднувати службу з обов'язками матері та дружини.

– Для мене великою підтримкою під час служби у зоні АТО була моя сім'я – чоловік та діти. Ми щодня спілкувалися по телефону, – розповідала вона.

Завдання з охорони державних рубежів на Сході країни виконували також старший солдат Ірина Заболотна та працівник Наталія Борисенко.

Наталія Валеріївна, отримавши атестат за середню школу в селі Геронимівка Черкаського району, закінчила курси кухарів і з 2005 року працює у нашій військовій частині. Під час розмови вона зауважила, що свою долю знайшла серед військових – саме тут зустріла своє справжнє кохання, свою другу половинку. Слухаючи Наталію розумієш, що дружина військового, навіть якщо має цивільну професію все одно підсвідомо бере участь у його службі. Тож коли вона дізналася, що для охорони східних рубежів держави потрібні ще й кухарі, Наталія першою погодилася їхати на палаючу війною донецьку землю, адже її коханий чоловік був уже там. А вони, коли одружувалися, пообіцяли один одному бути поряд і в радості, і в біді.

Колега Наталії Валеріївни по кухарській професії – старший солдат Ірина Заболотна – у Навчальному центрі з 1993 року. Ця чарівна жінка завжди готує дуже смачно, незважаючи на умови, в яких доводиться їй працювати. Вона справжня майстриня своєї справи. Вдома з відрядження на Схід на неї чекали чоловік та двоє дорослих дітей.

Із щасливими усмішками радості зустрічали вони свого вояка – люблячу маму і кохану дружину.

На запитання: «А якщо потрібно буде знову виїхати в зону АТО?» всі як одна мої співрозмовниці відповіли: «Готові, адже це наш обов'язок!». Своєю роботу, в один голос стверджували жінки-воїни, вони не проміняли б на жодну іншу. І якби мали змогу повернути час назад, знову б обрвали цей шлях. Ось такі вони – чарівні, упевнені в собі майстрині смачних справ і віддані Вітчизні воїни – дружини, матері і кохані.



## ВІРНІСТЬ ВІЙСЬКОВІЙ ПРИСЯЗІ

**Заступник  
директора  
Департаменту  
— начальник  
управління  
організації  
Морської охорони  
АДПСУ  
капітан 1 рангу  
Олег Костур.**



— Головний результат, який підтверджує правильність і своєчасність наших дій, у ті драматичні дні, можна сьогодні спостерігати на морських кордонах держави. Іншими словами, кораблі та катери, які передислокувались у Одесу та Маріуполь успішно виконують завдання й несуть службу у Чорному та Азовському морях.

Чи були подібні випадки на кшталт минулорічних кримських подій в історії вітчизняних морських прикордонників? Ні. Чи були ми готові до такого швидкоплинного та агресивного розвитку подій? Теоретично ніхто не розраховував на такий сценарій, але на практиці було зроблено необхідні та оперативні кроки.

З початком активних дій на Кримському півострові необхідно було привести себе у готовність і знати алгоритм дій на випадок непередбачуваного розвитку ситуації. Давайте звернемось до історії. Відомо, що напад фашистської Німеччини 22 червня 1941 року для керівництва СРСР і всієї вертикалі влади, включаючи армію, був певною несподіванкою. Але історії відомий факт, коли адмірал флоту Микола

Кузнєцов напередодні нападу взяв на себе відповідальність і вжив дієвих заходів з підвищення боєготовності флотів. У ніч на 22 червня він віддав наказ про приведення їх у повну бойову готовність. Ці дії дозволили на початку війни мінімізувати втрати кораблів і морської авіації.

Рік тому я займав посаду заступника начальника штабу Азово-Чорноморського регіонального управління — начальника відділу Морської охорони і знаю, у яких обставинах готувалися виходи в море особовим складом загонів Морської охорони, як практично проходив перехід, які були труднощі.

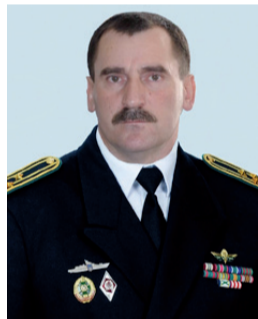
Що стосується Керченського загону Морської охорони, то дії командирів і екіпажів щодо переходу на нове місце базування були своєчасними. Занепокоєння викликали погодні умови. Прохід по Керченській протоці завжди потребує концентрації та уваги, тим більше наприкінці лютого. На морському шляху зустрічалися криги, піднявся вітер, почалося обмерзання. Можу сказати, що був ризик для життя, але все закінчилося благополучно. Цей перехід можна назвати класичним з точки зору виконання поставлених завдань і дій екіпажу.

Кораблі Севастопольського загону Морської охорони опинилися під впливом іншої складової. Діям наших кораблів перешкоджали бойові кораблі російського Чорноморського флоту. Спочатку це було блокування Балаклавської бухти. Діяти, як-то кажуть в лоб, було неможливо справою, адже це б привело до навігаційної аварії. Тому довелося чекати помилки з боку росіян. І вони її допустили, коли один корабель деблокував бухту, направившись на базу, а інший ще не підійшов йому на зміну. У цей мінімальний проміжок часу прикордонним кораблям вдалося без перешкод вийти з місця базування та направитися до Одеси. Тоді наша корабельно-катерна група піддалася масованій психологічній атаці з боку кораблів Чорноморського флоту Російської Федерації. Ці судна постійно небезпечно маневрували, виходили на бойові курси, своїми діями показували готовність до застосування зброї, а також вдавалися до провокацій. Дух наших морських прикордонників був на висоті, екіпажі себе поводити гідно, не піддавалися на провокації, не дали російським кораблям розчленити угруповання та професійно маневрували. І все це проходило у штормових зимових погодних умовах. Підсумовуючи сказане зазначу, що весь беззатятий склад Азово-Чорноморського регіонального управління вдалося вивести без втрат. На кораблях було евакуйовано документи, особові справи та, що особливо важливо, бойові знамена частин.

## Врятований флот кордону



**У ці дні ми згадуємо початок анексії українського півострова Крим. Добре пам'ятаємо, як зненацька з'явилися «зелені чоловічки» та озброєна самооборона з кримінальним «обличчям», почалася психологічна атака через російські телеканали, які сповіщали про наближення потягів з міфічними бандерівцями та «правим сектором». На «десерт» — про утиснення російської мови, вбивства російськомовних громадян і багато іншого інформаційного «сміття», що у великій кількості вкладалося у вуха жителям півострова... А потім почалося блокування військових частин. Вчорашні захисники зненацька стали для кримчан окупантами та натівськими найманцями. У цій складній військово-політичній ситуації неймовірно важко було приймати виважені рішення. Готових лекал не було. І тим не менше, керівництво відомства на обстановку відреагувало оперативно, давши вказівку щодо передислокації кораблів і катерів Морської охорони, які базувалися у Криму до портів Одеса та Маріуполь. Це вибило з рук окупантів один із важелів впливу, а прикордонному відомству дало можливість зберегти морський потенціал. Про події тих днів розповідають безпосередні учасники.**



**Заступник  
начальника  
Східного  
регіонального  
управління з  
питань морської  
охорони капітан  
1 рангу Юрій  
Лошак.**

— На той час я очолював Керченський загін Морської охорони Азово-Чорноморського регіонального управління. З початком осені ми, як і робили це щороку, підняли кораблі з моря та почали плановий ремонт техніки. Наприкінці лютого я отримав наказ у екстреному порядку готуватися до виходу в море. У визначений час ми завантажили зброю, документи та особові справи військовослужбовців на кораблі та 1 березня вийшли у море. Перед цим катери, на яких здійснювався ремонт, у екстреному порядку в максимально стислий термін підготували до морського переходу. Нам було наказано передислокуватися до порту Маріуполя.

Дістатися кінцевої точки відразу кораблі не змогли, адже море вкрила крига. Тому було прийнято рішення зайти в порт Бердянська. На підході до міста ми побачили невелике, але потужне, льодове поле, що унеможливило захід до порту. На допомогу було надіслано буксир, за яким ми пройшли на місце стоянки. Так закінчився наш перехід з Керчі. Згодом наші кораблі та катери перейшли у Маріуполь.

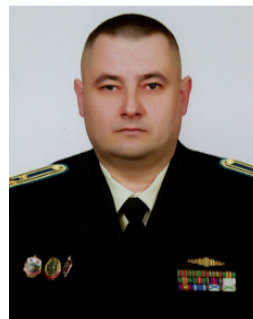
Коли почалося блокування бази ВМС у Донузлаві, наші кораблі та катери були вже у Бердянську. Я керував загонем Морської охорони, створеним 1994 року. Тобто ця частина почала писати свою історію після здобуття Україною незалежності. Усі державні та професійні свята прикордонники відзначали разом із містом та його мешканцями, брали найактивнішу участь у громадському житті Керчі, шанували та підтримували місцеві традиції. І нам віддачували взаємністю. Про це свідчить той факт, що загін Морської охорони мав багато шефів. Це були організації та

підприємства міста, які знали наші проблеми та допомагали у вирішенні багатьох питань. Місцева влада постійно приділяла загону увагу, я особисто знав багатьох керівників, які нам допомагали. Іншими словами, ніяких розбіжностей у поглядах на життя між цивільними та прикордонниками не існувало.

Хочу зазначити, що після виведення наших кораблів з півострова, перебуваючи вже у Бердянську було прийнято рішення, і всі 92 морські прикордонники, які знаходились під час переходу на кораблях, отримали відпустку та самостійно мали визначитися щодо своєї подальшої долі. Я, як командир та офіцер, який прийняв Присягу на вірність народу України, вирішив залишитися вірним військовому обов'язку. Таке ж рішення прийняло чимало товаришів по службі.

Також визначитися з власним майбутнім було запропоновано усім військово-службовцям штабу загону і тим, хто займав посади у структурах забезпечення. А 18 березня з Криму прибули підрозділи тилу і ми почали формувати новий колектив загону.

**Заступник  
командира  
Маріупольського  
загону Морської  
охорони —  
начальник  
відділу персоналу  
капітан 1 рангу  
Юрій Алейников.**



— До переїзду в Маріуполь я займав посаду заступника командира Севастопольського загону Морської охорони. За тиждень до початку сумнозвісних подій на Кримському півострові я перебував у морі на одному з кораблів, виконуючи службові завдання. Потім на ньому ж ми перебазувалися на рейд Севастопольської бухти, забезпечуючи прикордонний режим.

Однак 27 лютого нашому кораблю, виконуючи завдання командування, довелося вириватися з «обіймів» буксирів Чорноморського флоту, які перешкоджали виконанню службових обов'язків, та передислокуватися в Балаклавську бухту. Там інша бойова одиниця Чорноморсько-



го флоту — ракетний катер «Івановець» — блокував вихід з бухти, посилюючись на несправність двигунів. Російський катер намагався «носом» зайти в бухту. Йому перешкоджав це зробити український катер, на якому знаходився заступник командира загону Морської охорони.

28 лютого надійшла команда на перехід до Одеси. 18 кораблів і катерів вийшли у море та, гордо вишикувавшись, почали рух на Одесу. Нас намагалися перехопити кораблі Чорноморського флоту, зокрема, ракетний крейсер «Москва». Тоді було прийнято рішення розділитися на дві частини і на максимальній швидкості рухатися до Одеси. Старшим в одній із груп був я. Ми розвинули швидкість до 31 вузла і досить спокійно відірвалися від переслідування. Можливості «Орлана» та інші сучасні катери дозволили б при необхідності розвинути ще більшу швидкість.

Другу групу нам довелося зачекати на траверзі Одеси, оскільки на одному з наших катерів — «Тернопіль» — вийшов з ладу головний двигун і тому його взяли на буксир. Окремо хочеться відзначити наших колег із Одеського загону Морської охорони. Кораблі цього загону зустріли нас на підході до Одеси, привітно прийняли, а також допомагали у вирішенні нагальних проблем.

Згодом усім нашим військовослужбовцям надали відпустку, під час якої кожен повинен був обрати свій подальший життєвий та кар'єрний шлях.



## Аксиома сімейного щастя

Заступник начальника Східного регіонального управління з питань Морської охорони капітан 1 рангу Юрій Лошак, згадуючи події минулого року щодо переміщення кораблів з Керчі до Маріуполя, особливо зазначив, що повна картина цих обставин неможлива без згадування про сім'ї прикордонників. До чоловіків, які залишилися вірними Присязі народу України, згодом приєдналися й родини. Вони різними шляхами покидали окупований півострів, полишивши батьків (які, до речі, не завжди підтримували патріотичні настрої дітей), друзів і квартири, залишивши майно та звільняючись з роботи. Це, звичайно, був болісний процес. І в кожній родині прикордонника є своя історія, несхожа на життєву ситуацію іншої сім'ї. Сьогодні ми розповімо про родину старшини 2 статті Сергія Лисенка. Його дружина Валентина, маючи на руках півторамасячну дитину, не побоялася і поїхала у незнайоме місто, де не було ані родичів, ані знайомих чи друзів. Але поруч був коханий чоловік...

За подіями, що сталися на півострові наприкінці лютого 2014 року, родина Лисенків не стежила. Адже у січні сім'я морського прикордонника поповнилася маленькою крихіткою – Настєю. Їй приділялася вся увага, вільного часу для інших справ було вкрай мало. 28 лютого Сергій Лисенко, як завжди, пішов на службу. Попереду були вихідні й вони з Валентиною будували плани щодо відпочинку. Однак вже в обід у квартиру зайшов родич і повідомив молодій мамі, що сталися значні події і на прохання Сергія необхідно збирати речі та їхати до батьків на «пиріжки»...

Розпач і невизначеність запанували у душі Валентини. Крім того, вона дізналася, що прикордонні кораблі та катери, на одному з яких був її чоловік, покинули місця постійного базування в Криму. Жарт про батьківські «пиріжки» Валентина не зрозуміла: нещодавно вони з Сергієм обговорювали тему відпустки і планували поїхати до родичів у серпні, коли Анастасія трішки підросте. Крім того, батьки зовсім недавно поїхали додому. А до цього місяць жили у дітей, допомагаючи після пологів Валентини молодому подружжю.

Оптимізму дружині надав телефонний дзвінок чоловіка. Сергій питав, як справи, як поводитися малеча і просив скоріше

збиратися. Сьогодні ці дні згадуються як страшний сон. Але тоді необхідно було взяти себе в руки і протягом трьох годин зібрати та спакувати необхідне, підготуватися до подорожі та вирішити інші організаційні й побутові питання. При цьому не забуваючи про доньку, якій першочергова увага.

Родич зі сторони чоловіка на власній машині провіз молододу маму через весь Крим та у Чонгарі передав, як-то кажуть, з рук у руки братові Валентини. На материковій частині України можна було видихнути з полегшенням. Шлях до Одеси минувся скоро...

Тільки там Валентина Лисенко змогла спокійно подивитися новини та дізнатися у подробицях про перехід прикордонних кораблів. Приемним сюрпризом став приїзд чоловіка. Нагадаємо, що саме після того, як корабельно-катерний склад Керченського загону Морської охорони доставлявся нового місця базування, особливий склад отримав відпустку, під час якої кожен мав вирішити для себе, де служити і яку долю обирати. Родина Лисенків вирішила, що залишиться в Україні і, відповідно, переїжджає до нового місця служби глави сім'ї.

У Маріуполі родини прикордонників розселили у готелі «Металург». І хоча, за словами

Валентини, вона зраділа, що буде поруч із чоловіком, за місяць він був удома стільки днів, що вистачить перерахувати на пальцях однієї руки. Служба...

А потім був місяць травень. Пропагандистський вірус ненависті вже витав у повітрі не лише Криму... Він перекинувся на Одещину та Маріуполь... Родини прикордонників не дуже хочуть згадувати той період. Обстановка загострилася, коли чоловіки були в морі. Існувала потенційна загроза життю родинам, надходили погрози. І тоді ініціативу у свої руки взяв тодішній командир Маріупольського загону. Юрій Михайлович Лошак зібрав жінок, пояснив ситуацію і дав час на збори. Тільки в автобусах сім'ї дізналися, що їдуть у Дніпропетровськ. Там родини прикордонників розмістили у готелі. Побутові умови були гарними, за вікном – набережна, а око радував Дніпро.

Згодом довелося переїжджати в Нікополь. Невеличке місто швидко облетіла звістка, що у них мешкають родини прикордонників. Ставилися до сімей позитивно, особливо люди похилого віку. Частенько приходили пенсіонери та намагалися допомогти, виділивши з власної мізерної пенсії хоча б декілька гривень. Це було дуже щиро та зворушливо.



Активно допомагали волонтери. Валентина Лисенко і досі не знає їхніх прізвищ. З теплом у душі згадує Світлану, Вікторію, Людмилу, Віктора... Пізніше, вже переїхавши у Бердянськ, дружина прикордонника телефонувала Світлані. Волонтерка розповіла, що вони й надалі допомагають людям. Багато з них опинилися у ще скрутнішій ситуації, ніж родини морських прикордонників.

Рішення про «зупинку» в Бердянську прийняли на сімейній раді. І хоча надворі було літо, а Бердянськ – місто курортне, дах над головою знайти все ж таки пощастило. Так, є певні незручності та незаплановані фінансові витрати, адже компенсацію оренди житла Служба, можливо, і виплачувала б, але знайти в курортному

місті людину, яка б погодилася підписати офіційний договір з військовою частиною, практично неможливо. Та сім'я Лисенків ні за чим не жалкує, адже вони всі нині разом. Особливо радіє маленька Настя, котра за цей час стала дорослішою рівно на один рік і є маленькою копійкою батька. Говорять, що доньки, схожі на батька, стають у майбутньому дуже щасливими. Час покаже. А сьогодні родина старшини 2 статті Сергія Лисенка дуже рада, що незважаючи на кардинальні зміни у службі глави сім'ї, життєві та побутові незручності, вони живуть на рідній землі, а їхній батько є надійною опорою для своєї сім'ї та справжнім захисником рідної України. Можливо, й у цьому полягає особисте щастя окремо взятої сім'ї прикордонника. ■



«Григорій Гнатенко» в лапах окупантів



«Зелені чоловічки» блокують Севастопольський ЗМО (1 березня 2014 року)

## Доля того, що лишилося

А що ж у сухому залишку?.. Це питання може поставити той, кому небайдужа ситуація з кораблями Морської охорони, що залишилися в окупованому Криму. Так, боєздатний корабельно-катерний склад успішно вийшов і благополучно дістався нових місць базування. Однак у невеликій кількості залишилася техніка, яка перебувала у ремонті або та, що відслужила свій строк.

За повідомленням кримських ЗМІ, незаконна влада Криму, діючи за принципом «забрати та поділити», минулого року видала розпорядження, в якому закріпила за міністерствами і відомствами раніше націоналізоване, а точніше вкрадене в українських структур майно, що знаходилося на півострові. У список потрапили військові кораблі, катери, моторні човни та гідроцикли.

Мінкульт «виписав» собі малий протичовновий корабель і корабель, зали-

шений прикордонниками. Планується, що на їх базі будуть створені музеї. Кримський Мінтранс поповнив своє господарство сторожовим катером, двома катерами і круїзною моторною яхтою. Без «подарунків» не залишилися комітет з рибальства і «Чорноморський центр підводних досліджень».

Також на одному з інформаційних сайтів мешканець Криму виклав фотографії Балаклавської бухти. Біля причальної стінки стоїть прикордонний корабель «Григорій Гнатенко». На світлинах, датованих жовтнем 2014 року, добре зафарбовано номер корабля, кольори українського прапора, що зазвичай присутні на борту та інші розпізнавальні знаки. Це маленький штришок до загальної істеричної поведінки окупантів: знешкодити та стерти з реальності будь-які натяки на українську символіку. Боятися... ■



## МИСТЕЦЬКА ПІДТРИМКА

## Музи кордону

У Сумах з великим успіхом відбувся концерт Академічного ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України. Кожен номер творчого колективу, де виступає чимало іменитих митців, зривав шквал гучних аплодисментів.

Роман ТКАЧ



Представлена програма з чудовими виступами вокалістів і балетної групи ансамблю не залишила байдужим нікого.

На завершення концерту очільник сумських прикордонників полковник Дмитро Ільчинський під оплески присутніх вручив начальнику ансамблю полковнику Василю Неграю нагрудний знак Сумського прикордонного загону та висловив подяку творчому колективу за можливість долучитися до прекрасного світу мистецтва, поновити сили та енергію, необхідних для охорони державного кордону України.

Приїзд до обласного центру славетного колективу мав на меті не лише підняти бойовий дух персоналу Сумського прикордонного загону, а й долучити усіх бажаючих до яскравого світу мистецтва.

Серед глядачів у затишній залі Палацу культури імені М.В. Фрунзе були присутні військовослужбовці загону, ветерани прикордонники, воїни Збройних Сил та інших військових формувань, родини бійців, кадети місцевого ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою. Завітали на концерт і жителі обласного центру.

## В ГОСТЯХ У ТЕАТРАЛІВ

## Гарний настрій у подарунок



Ольга МЕЛЬНИК

Запальна комедія про повоєнний Поділ, життя, побут і непрості стосунки представників різних культур, які населяли тоді цей старовинний куточок Києва, не могли залишити байдужим жодного, хто був присутній у маленькій залі. За форматом театру кожен глядач фактично перебуває на сцені й сам разом з акторами бере участь у дійстві. А тому відчуття причетності до подій майже вікової давнини не полишали присутніх уже й по завершенні спектаклю. До речі, саме ця комедія ось уже десять років поспіль незмінно збирає аншлаги та користується величезною популярністю у киян і гостей столиці.

Артисти театру розповіли, що у такий непростий для країни час вони намагаються подарувати глядачам позитив і гарні емоції. А ще — зізналися в особливій любові та прихильності до «зелених кашкетів». Така зворушлива шпирість не могла залишити байдужим жодного гостя, тож найкращою нагородою митцям стали квіти, бурхливі оплески від прихильників їхнього таланту й гарний настрій, який, сподіваємося, триватиме довго.

Чудове свято подарував прикордонникам колектив відомого Київського академічного театру «Колесо», що розташований в одній із старовинних будівель Андріївського узвозу. Театрالی презентували охоронцям рубежу благодійний спектакль «У Києві на Подолі... або Где ві сохніте бельйо?», поставлений за мотивами водевілю М. Янчука.

## АНОНС

## Під Києвом вітатимуть княгинь

Подаруйте своїм рідним і коханим жінкам справжнє свято. Із 7 по 9 березня — Древній Київ у парку «Київська Русь» вітатиме зі святом жінок різного віку: від маленьких дівчаток до сивоколих бабусь. З нагоди жіночого свята їм справжні княжі почесті надаватимуть та розважать цікавою програмою. А

ще — презентують безліч приємних подарунків для представниць прекрасної статі.

Парк знаходиться в с. Копачів Обухівського р-ну Київської області. Дістатися можна маршрутками від станції метро «Видубичі». Ціна квитка — 100 грн., для пенсіонерів — 50 грн., для дітей шкільного віку — 30 грн., дошкільнятам — безкоштовно.



## ПРО ПРИСВОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЗВАНЬ

від 26 лютого 2015 року №149-ос по Північному РУ ДПСУ

**підполковник**  
майору **Мазуру Сергію Петровичу**  
по Навчальному центру підготовки молодших спеціалістів ДПСУ  
майору **Меланічу Сергію Федоровичу**

від 28 лютого 2015 року №159-ос по Національній академії ДПСУ ім. Б.Хмельницького

**полковник**  
підполковнику **Білорусу Андрію Миколайовичу**

по Окремому відділу внутрішньої безпеки по Північному РУ ДПСУ  
підполковнику **Юшкову Ігорю В'ячеславовичу**

від 03 березня 2015 року №166-ос по Південному РУ ДПСУ

**підполковник**  
майору **Цубуленку Роману Васильовичу**  
по Головному центру управління службою ДПСУ  
майору **Корчовому Олександровичу Васильовичу**

Управління кадрів АДПСУ

## ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

Дорогі чарівні колеги — представники прекрасної половини людства! Від усієї душі вітаємо вас із прекрасним святом весни! Ви — наша радість і гордість, наш промінчик прекрасного в сьогоднішньому непростому житті! Дякуємо за мудрість і професійність, яку ви щодня демонструєте при виконанні поставлених завдань. Хай навкруги цвіте весна і небо буде ясным, і щоб життя було у Вас щасливим і прекрасним!

**Керівництво і колектив Білгород-Дністровського прикордонного загону**

Дорогі жінки — дружини, жінки-ветерани, вдови, невтомні трудівниці, ласкаві матері, вірні подруги, любі берегині сімейного щастя і родинної злагоди!

Рада та актив Одеської обласної організації ветеранів прикордонної служби України «Ветеран кордону» щиро вітає вас з Міжнародним жіночим днем 8 березня! Від усього серця зичимо міцного здоров'я, щастя, оптимізму, гарного настрою, незгасної життєвої енергії, людської подяки за ваші добрі справи, всіляких неземних щедрот і гараздів! Щиро бажаємо, щоб кожен день вашого життя був багатим на нові звершення та цікаві зустрічі! Нехай вас завжди супроводжує удача, здійснюються всі мрії, а будні й свята наповнюються добром, любов'ю, радістю, світлом, посмішками друзів і близьких!

Керівництво та персонал Білгород-Дністровського прикордонного загону сердечно вітає іменинників березня — підполковника **Віктора ОСТАПЕНКА**; майорів **Максима ГНАТИШИНА**, **Костянтина ПЕТРОВА**; капітана **Дмитра КУШНІРА**; старших прапорщиків — **Олега БЕРІЛА**, **Віктора БОДНАРА**, **Сергія МАГЛУ**, **Миколу ДОНКОГЛА**; прапорщиків — **Олену БЛАЖАН**, **Любов ІВАНОВУ**; старшого сержанта **Станіслава КУЧЕРОВА**;

сержантів — **Володимира ПАЮКА**, **Вадима ЦЕРКОВНОГО**; молодшого сержанта **Сергія ПАКУЛЕНКА**; старшого солдата **Тетяну БОРЕЦЬКУ**; працівників **Світлану ЮРЧЕНКО**, **Вікторію ДІДИК**, **Нелю МАНЧЕВУ**, **Романа БОРОВИКА**, **Сергія ДАНЧУ**, **Івана КРИЖАНОВСЬКОГО**, **Віталія ЛІПЕЦЬКОГО** та **Олександра ЛАУРА**!

Щиро зичимо вам і вашим родинам мирного неба, міцного здоров'я, наснаги, особистого щастя, родинного благополуччя, достатку та успіхів!

Колектив в/пс «Паладь Комарівці» Чопського прикордонного загону щиро вітають військовослужбовців, які народилися у березні: прапорщика **МИТРАКА Миколу Михайловича**, сержантів — **СИДОРКА Ігоря Івановича** та **КОЛОСОВА Андрія Едуардовича**! Бажаємо міцного здоров'я, наснаги, успіху, сімейного благополуччя та мирного неба над головою!

Від чистого серця вітаємо дорогого сина, брата, коханого чоловіка, люблячого батька та зятя майора **ВЛАСЮКА Романа Петровича** — начальника продовольчого забезпечення Одеського прикордонного загону з 30-річним ювілеєм!

Бажаємо тобі міцного богатирського здоров'я, довголіття, щастя, кохання, сімейного благополуччя, тепла, радості, достатку, надійного родинного тилу та мирного неба над головою! Нехай Бог тебе оберігає і збуваються всі заповітні мрії!

*Хай пливе щасливо твій життєвий човен  
І минає легко береги круті,  
І любові буде хай завжди він повен,  
То найголовніше у людським житті!  
Хай Господь дарує щастя і здоров'я,  
Береже від лиха, горя і від бід.  
Ми бажаєм миру, злагоди, любові  
Та багато довгих і щасливих літ!*

**З любов'ю батьки, дружина,  
дочка та брат із сім'єю**

**СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ**  
**Магнолії-ТВ**

**Юля Касьянова**  
Донецька область.  
Допоможіть знайти 15-річну Юлю Касьянову!  
Дівчина навчається у Соледарському ліцеї (м. Соледар). 29 грудня 2014 року дівчина пішла з навчального закладу та більше її ніхто не бачив.

Прикмети дитини: 165 см на зріст, середньої статури, світло-руде волосся середньої довжини, темні очі.

**116000**  
Дзвінки з усіх мобільних телефонів **БЕЗКОШТОВНО!**  
[www.detipoisk.com](http://www.detipoisk.com)

Особливі прикмети: в області лівого плеча має татування у вигляді серця та п'яти крапок.

## ПАМ'ЯТІ ТОВАРИША

26 лютого 2015 року пішов із життя наш побратим і товариш — старший прапорщик **КІНАШ Ігор Васильович**.

Колектив Азово-Чорноморського регіонального управління Державної прикордонної служби висловлює глибоке співчуття його родині, друзям і співслужбовцям. Хай земля йому буде пухом.



Засновник:  
Адміністрація  
Державної  
прикордонної  
служби України

**ПРИКОРДОННИК  
УКРАЇНИ**

Свідоцтво про реєстрацію:  
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)  
Передплатний індекс:  
**61023**

Заступник головного  
редактора  
**Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ**

Відповідальний секретар  
**Андрій ГЕРАСИМКІВ**

Чергова по номеру  
**Валентина ЛАЗАРЧУК**

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»  
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 40351  
Наклад: 6000 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації — рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:  
02099, м. Київ,  
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:  
566-43-30 (багатоканальний)  
239-85-73, 239-85-77

E-mail: [redactor@pvu.gov.ua](mailto:redactor@pvu.gov.ua)  
[kordo@ukr.net](mailto:kordo@ukr.net)

Видається  
з липня 1943 року